

Ionela ACHIM

Gog și Magog: prima civilizație a rasei albe europene sau Protoistoria popoarelor europene

Motto: "Căci nu este nimic ascuns care să nu fie descoperit și nimic tăinuit care nu va ieși la lumină." (Marcu 4,22)

I.Configurația geografică după potopul biblic care a vizat scufundarea Atlantidei și pedepsirea atlanților	3
II.Genealogia atlanților din prisma miturilor și a scriitorilor antici.Urmele vestigiilor arhitecturale realizate de ei	25
III.Marile migrații indoeuropene de după potopul biblic.Rasa hiperboreană-pelasgă de la nordul Dunării de Jos și combinațiile ei biogenetice cu atlanții supraviețuitori și cu populațiile asiatiche. Rama/Aram, nepotul lui Noe și India Vedică.....	43
IV. Dispersarea atlanților supraviețuitori în diverse zone ale lumii: Sumer, Egipt, America.....	79
A.Sumer (Babilon): momentul Turnul Babel, momentul Avraam, codul "getic" (atlant).....	79
B.Egiptul antic: hicsoșii și "Popoarele mării"	107
C.Atlanții în America precolumbiană: Popol Vuh	125
V.Războiul pentru dominația lumii vechi între titanul Osiris stabilit în Egipt și gigantul Typhon, regele indo-scitilor de la nordul Dunării și Mării Negre.Troianul sau Brazda lui Osiris. Termini Liberi Patris	132
VI.Aria de răspândire și componența biogenetică a triburilor arimice indo-scitice. Dominația lor în jurul Mării Negre și a Mării Caspice. Giganții Gog și Magog: prima civilizație a rasei albe europene. Declinul poporului scit: amazoanele	153

VII.Retragerea populației cu genă atlantică (germanică) în fața pătrunderii elementului asiatic și deplasarea sa în două direcții:	
-spre nord: Germania, Danemarca, Țările Scandinave, Anglia	
-spre sud: Dacia, Panonia, Iliria, Macedonia-popoare care dispar fiind absorbite de masa elementului asiatic.....	208
VIII. Expediția argonaților	229
IX.Lumea tracică în cadrul orașului-stat: momentul Troia	241
X:Configurația lumii trace. Regina Tomiris și Cirus. Expediția lui Darius I la nordul Dunării	254
XI.Grecia și Imperiul persan. Războaiele greco-persane...	297
XII.Alexandru Macedon	305

Mulțumim S.C. AMAT S.A. - Pitești pentru sprijinul acordat la tipărirea acestei cărți.

Corecțura: Autoarea
DTP: Mirela Florea

ISBN 978-973-0-24877-7

Tiparit la S.C. TIPARG S.A.
www.tiparg.ro

Capitolul I

Configurația geografică după ultimul potop biblic care a vizat scufundarea Atlantidei și pedepsirea atlantilor

Începutul civilizației rasei albe europene de dinainte de timpurile babiloniano-sumeriene sau cele faraonice, întreaga stare de cultură anterioară momentului Troia sau a Greciei antice, se atribuie zonei de la Carpați și Dunărea de Jos care ne apare ca fiind leagănul străvechi al Europei, adevărata matcă a tuturor popoarelor europene. Arheologul american W. Schiller în lucrarea sa “Unde s-a născut civilizația,” contestă teoria lui Samuel Noah Kramer “Istoria începe la Sumer” și afirmă că civilizația rasei albe nu începe cu Sumerul și s-a născut acolo unde trăiește poporul român, răspândindu-se pe întreg arealul european, migrând spre est până în India, în vest până la Oceanul Atlantic și în sud până în Africa. Astfel se face că trebuie acordată mai multă atenție poporului rămas pe acest areal de la facerea lumii, fiind singurul popor al rasei albe care n-a venit de nicăieri, ba din contră, de aici au pornit misionari să civilizeze și alte zone ale lumii. Cele mai grăitoare dovezi care vin în sprijinul acestor afirmații sunt tăblițele de la Tărtăria mai vechi cu 2.000 de ani decât cele sumeriene, care atestă pe aceste meleaguri prezența Omului de Cro-Magnon (*Homo sapiens sapiens*), omul biblic identic cu cel actual și scheletul de la Bugiuilești, din județul Vâlcea, de acum un milion de ani care atestă prezența Omului de Neanderthal cu intelect inferior celui actual și care a dispărut din cauze neelucidate încă.

Ultima mare orogeneză are loc în epoca terțiară(70-1 milion ani) când se modifică total configurația Pangeei care din uscatul inițial unitar și compact, încep a se disloca plăci

Respecteconice uriașe care se deplasează alunecând în apele oceanului planetar, tinzând spre configurația actuală a celor șase continente cunoscute astăzi. Acum se ridică lanțurile muntoase ale continentului european, inclusiv Carpații românești cu interesanta lor configurație de dragon, a cărui coadă încolăcită adăpostește podișul transilvan, locul unde ar fi supraviețuit omul primitiv în urma ultimei epoci glaciare. Tot în această perioadă se formează bazinul panonic situat în interiorul continentului fără ieșire la ocean și uriașul bazin al Mării Sarmatice, fosta mare Atlantică, mare care se pare că nu cuprindea cu exactitate zona Mării Negre și a Mării Caspice actuale, ci se întindea spre zonele nordice ale Europei, spre Tările Baltice, având ieșire la Oceanul Înghețat.

Cuaternarul durează de acum 1 milion de ani și se divide în două perioade extrem de importante, Pleistocenul (1 milion-10.000 î.Hr) și Holocenul (10.000 î.Hr. și până astăzi). În Pleistocen au avut loc șase glaciațiuni importante-Günz, Mindel, Riss, Würm, Biber, Donau și reprezentă epoca pietrei cioplite ce coincide cu Paleoliticul (1.000.000-10.000 î.Hr.) împărțit în Paleoliticul inferior (1.000.000-100.000 î.Hr.), Paleoliticul mijlociu (100.000-40.000 î.Hr.) și Paleoliticul superior (40.000-10.000 î.Hr.) Holocenul cuprinde o perioadă de timp foarte scurtă(circa 10.000 de ani) și coincide cu atestarea civilizației omului biblic, prima civilizatie a rasei albe europene. În această perioadă are loc retragerea ultimului ghețar și apariția zonelor actuale de climat, de floră și de faună iar în cadrul societății omului primitiv are loc tranziția de la industria pietrei cioplite la cea șlefuită prin care s-au realizat unelte mai evolute.

Faptul cel mai important care se produce la începutul glaciațiilor este apariția lui Pithecanthropus Erectus sau Homo Erectus căruia i se atribuie și folosirea focului, drept cea mai remarcabilă descoperire a sa. În Paleoliticul Mijlociu (100.000-40.000 î.Hr.) este atestată prezența omului pe întreg teritoriul

țării noastre. Este vorba de Omul de Neanderthal care locuiește în peșteri sau pe terase descoperite pe marginea apelor (Cheia, Râșnov, Brașov, Baia de Fier, Băile Herculane, Cioclovina, Ohaba Ponor, Nandru etc.) Printre animale sunt atestate: mamutul, cerbul gigantic, calul, rinocerul cu lână, zimbrul sau boul sălbatic, mistrețul, porcul. Omul de Neanderthal dispare la începutul Paleoliticului superior(40.000-10.000 î.Hr) când este înlocuit sau hibridizat cu omul de Cro-Magnon (Homo sapiens sapiens), omul biblic identic cu cel de azi, spre finalul perioadei constatăndu-se chiar o explozie demografică datorată probabil, sfârșitului ultimei glaciații.

La începutul Paleoliticului superior (40.000-10.000 î.Hr.), lacul getic, rămășiță a Mării Sarmato-Atlantice, seacă definitiv, aici fiind descoperite resturi ale unei faune de acum 2 milioane de ani pe valea Dârjovului la Bugiulești(județul Vâlcea) și anume, resturi de rinoceri, girafe, elefant. În mezolitic (10.000-5.000 î.Hr.) are loc topirea ghețarilor care duce la schimbarea climei, fauna temperaturilor reci retrăgându-se spre nord. Este descoperit arcul, sporind capacitatea omului de a vâna, având o influență benefică deloc neglijabilă pe planul imaginației și al gândirii, apar picturile rupestre pe pereții peșterilor care adăposteau pe omul primitiv. Este vorba de o schimbare brusă în perioada de început, care va dura o mie de ani și va fi caracterizată de mari modificări, uneori catastrofale, pe harta euroasiatică: prăbușiri sau ridicări ale scoarței terestre, inundații uriașe precum potopul biblic inspirat din faptul că Mesopotamia pe o lungime de 200 km este complet inundată, Anglia este izolată de continent deoarece crește nivelul ocenului planetar, Marea Neagră, Marea Caspică și Marea Mediterană capătă conturul pe care îl au și astăzi, cunoscut fiind faptul că Europa din timpul atlantilor avea o cu totul altă configurație. Există bazinul panonic datorat topirii ghețarilor alpini în interiorul continentului și Marea Sarmato-Atlantică ce se întindea până la Marea Nordului, iar de pe țărmurile vestice ale continentului

Respe Atlantida care cuprindea o zonă considerabilă de uscat, se putea ajunge cu ușurință la teritoriile actualei Americi de Nord. Teritoriul Atlantidei va fi înconjurat și ulterior înghiit de apele oceanului care au înaintat în mijlocul uscatului și l-au despicate prin crearea configurației Mediteranei actuale. Potrivit legendelor și miturilor antice s-a vizat pedepsirea și distrugerea de către Providență a atlantilor uriași cărora li se degenerase gena și reprezentau un real pericol pentru omul biblic.

Înțial, Munții Carpați și Munții Haemus (Balcani), formau un singur lanț muntos iar Dunărea nu tăia acest lanț. Zona muntoasă aflată în apropiere de Porțile de Fier se caracteriza printr-o vegetație foarte abundantă, luxuriantă chiar, și aici se găseau izvoarele a două râuri care s-au unit ulterior și au format cursul inferior al Dunării aşa cum este el cunoscut astăzi. Primul își avea izvoarele pe versantul vestic al lanțului muntos și se vărsa în Marea Panonică, actualul lac Balaton (Balta) și se numea Donaris. Celălalt râu era numit Istru, izvora din versantul vestic al Munților Balcanici și se vărsa în Marea Sarmatică (azi câmpia Bărăganului de la poalele munților Hercinici ai Dobrogei), mare care într-o preistorie îndepărtată se întindea spre nordul Europei, în zona actualelor țări baltice, și a sfârșit prin a se retrage și seca, aşa cum se întâmplă azi cu Marea Caspică. Un alt treilea râu izvora din Munții Pădurea Neagră, se vărsa în Marea Panonică și se numea Danubius. Fenomenul de dispariție al Mării Sarmatice s-a transmis printr-o serie de martori umani care au fost contemporani cu evenimentul și au făcut cunoscut prin viu grai poate unul dintre cele mai vechi cuvinte protoromânești precum cel de Bărăgan ("Bara"=apă, baltă sau umiditate care are legătură cu măsurarea presiunii atmosferice folosind barometrul și "gan"=a merge în traco-dacă, "gang" în germană/daneză și "go-gone" în engleză), dar și "oceanos"=întindere mare de apă stagnantă. Scriitorii antichității vor confunda acest termen moștenit de la atlanti care desemna vechea Mare Sarmatică,

fostă Atlantică, poziționată cu totul altfel decât Pontus Euxinus, căci într-o epocă preistorică foarte îndepărtată configurația mărilor și a uscatului Europei era diferit de cel actual. Acest "oceân" sau mare imensă a geografiei preistorice din perioada atlantilor va desemna în timpul lui Strabon cursul lat, difuz, adânc și lin al Istrului, gura sa de vărsare purtând și numele de Golful sau Cornul Oceanului. (Foto 1: Școala din Atena)

După tăierea Carpaților, râul Okeanos Potamos, "Oceanul Râurilor" sau "Părintele Zeilor" după Homer, a ajuns la proporții uriașe, căci schimbându-se cumpăna apelor, toate râurile și lacurile din Câmpia Panonieei, altădată o mare întinsă de apă dulce, s-au scurs spre Marea Neagră, alcătuind cel mai mare râu al continentului. Așadar, vechea denumire de Okeanos Potamos din geografia timpurilor preistorice care fusese inițial un fel de mare internă devenise un râu european, mare, adânc, curgător, care își avea izvoarele, cataractele și vâltoarele sale, și care nu se putea trece cu picioarele, ci numai cu luntrii bine construite. Strabon ne spune că oamenii de dinainte de epoca lui Homer au considerat Marea Neagră drept oceanul care înconjura lumea și astăzi nu doar pentru că volumul Dunării care se vărsa în ea era foarte consistent, ci și fiindcă în subconștiul colectiv al antichității târzii persistase amintirea atlantilor și vechea configurație terestră a Europei. Căci fizionomia României și a Ungariei nu a fost întotdeauna aceeași. Podișul Transilvaniei în epoca atlantilor era un mic arhipelag înconjurat de ape dinspre Moldova, Muntenia și pusta panonică. Aici fusese creat omul biblic în coada dragonului înscrisă în curbura Carpaților, mai exact în Podișul Transilvaniei-Har Deal. O parte însemnată din șesurile întinse ale Ungariei se aflau până la începutul epocii neolitice acoperite cu mase mari de apă dulce, care apoi s-au scurs încet, în decursul a mai multor mii de ani; ulterior s-au retrас pe la cataractele Dunării și prin pârza freatică subterană. Chiar și astăzi un district însemnat din partea de nord-est a

Ungariei poartă numele de Maramureş, adică Marea Moartă. Pe de altă parte, documentele istorice ale Ungariei din evul mediu fac adeseori referire la diferite mlaştini, lacuri și bălti din bazinul tiso-danubian, care în acele timpuri purtau numele de Mortua Magna Mortva, adică apă moartă. Maramureş desemna acelaşi lucru de Mare Moartă, aflându-se şi el în imediata apropiere a Mării Panonice. Denumirea va fi mutată în Palestina de către filistenii care vor migra acolo, şi preluată ulterior de cuceritorii evrei.

Chiar şi numele de Mureş ce-l poartă râul principal al Transilvaniei şi care apare în documentele istorice medievale sub forma de Morisius, Marusius, Morusius, ne pune în evidenţă că într-o vechime foarte îndepărtată, bazinul acestui râu constituia numai o mare moartă, Marusa. Mai există şi astăzi o tradiţie veche şi foarte răspândită că şesurile din Ungaria, Transilvania şi Muntenia au fost odată acoperite de o mare internă. Astfel, Cronica lui George Brancovici, scrisă pe la anii 1.688-1.690, conține următoarea tradiţie despre marea din ţările Daciei: "Acest Pompei cel Mare a tăiat boazul la Bizantia de au intrat Marea Neagră în Marea Albă, şi zic să fi rămas uscat țara Moldovei, Muntenia şi Ardealul." Această tradiţie că Marea Neagră într-o epocă îndepărtată nu ar fi avut ieşire o aflăm exprimată şi la Strabo de Lampasc (270 î.Hr.); potrivit lui, Marea Neagră ar fi fost odată cu totul închisă iar strămoarea de la Bizanţ s-ar fi deschis în urma presiunii enorme a maselor de apă ce le revărsau râurile cele mari în Pontul Euxin. Altă tradiţie ne spune că mai demult, pământul ţării noastre era acoperit cu apă şi niciodată nu se putea scurge, fiindcă la Marea Neagră era un munte mare de piatră, posibil masivul Dobrogei. Traci troieni s-au apucat să taje acel munte în două şi îndată apa s-a scurs în mare. O altă tradiţie din Banat ne spune că pământul pe care-l locuim noi ar fi fost o mare de apă şi numai la munți au locuit niște oameni aparte-hiperboeii, peste care au venit atlantii mai întâi şi apoi populaţii din părțile

asiatice, formându-se poporul trac. La fel în Ungaria există o tradiţie populară, cum că şesurile acelei ţări au fost odată acoperite cu apă care, mai târziu, s-a scurs prin pasul de la Porţile de Fier.

În vechile poeme greceşti, Okeanos Potamos mai are şi epitetul de Apsoro, un cuvânt al cărui sens adevărat este că apa cea curgătoare a râului Okeanos se întorcea în unele locuri înapoi şi forma "vultori" după cum spune Densuşianu. Cu această precizare a termenului de Apsoro se poate stabili şi locul în care menţionează textele sumeriene că a fost creat omul alb european, România. Numele de Dunăre anagramat înseamnă "adunare," pentru că adună apele. Pe baza mitologiei se poate intui şi cum s-a ajuns logic la acest nume. Fluvial era în antichitate divinizat căci luptătorii beau apă din el înainte de luptă şi după, ca o purificare. După Anfidius jurământul solemn la daci era însoțit de a bea apă din Dunăre iar după Sofocle apa Dunării era curătitoare de păcate. Să nu uităm că până şi marele Alexandru Macedon a adus jertfe fluviului ca unui zeu. La Hesiod, regiunea cea fericită, situată în părțile de nord ale fluviului Okeanos, unde fertilitatea pământului făcea ca plantele şi copacii să înflorească şi să dea roade de trei ori pe an se numea Gaea Melaina, adică Hiperborea, Paradisul, Edenul, Atlantida. Poetul Asiv din secolul VIII î.Hr. spune că Pelasg, cel dintâi rege al gîntii pelasge a fost născut în munții cei cu culmile înalte din ținutul numit Gaea Melaina, adică Țara cea Neagră.

Geograful Strabo vorbind despre expediţia argonautilor către ținutul cel avut de aur Colchis, ne spune că în această epocă, Pontus Euxinus era considerat ca un alt "ocean" şi cine naviga pe această mare se considera că a călătorit tot aşa departe de lumea locuită, ca şi când s-ar fi dus pe Mediterană dincolo de Gibraltar şi peste tot se credea că această mare este cea mai vastă din mările cunoscute, deci se întindea pe o lungime considerabilă, iar dacă avea culoar de legătură cu

Marea Panoniei pe la Portile de Fier și dacă se întindea de la Bazinul Getic până dincolo de Țările Baltice, având ieșire la ocean, ne-o putem închipui ca având profilul mai mare decât cel al Mediteranei de astăzi. Mitologia greacă ne mai spune că Munții Carpați au fost ”tăiați” la Portile de Fier și că Iason a urcat din Marea Neagră, pe Dunăre, de la Constanța mergând pe o a patra ”gură” existentă atunci, reconturată în epoca actuală prin Canalul Dunăre-Marea Neagră. Legenda cu lâna de aur ne dovedește că Dunărea era navigabilă; mai mult, Iason și camarazii săi s-ar fi întors în Grecia pe un braț al Dunării care cobora pe la Portile de Fier spre Adriatica. La capătul opus, la gurile Dunării, în acest ocean de la marginile lumii cunoscute grecilor, se afla insula cea sfântă a lui Apollo care mai târziu este numită Insula Albă sau Leuce și va fi consacrată memoriei și mormântului lui Ahile. Părinții patristici ai bisericii răsăritene din primele veacuri creștine considerau Dunărea drept unul din cele patru râuri care curgeau prin Grădina Raiului, țara Havilei fiind anagramarea Vlahiei din epoca medievală. Dunărea și teritoriul de la nordul său erau considerate din timpurile străbune drept ”Țara Zeilor,” zone sacre sau bântuite de spiritele atlantilor uriași de odinioară care erau înzestrăți cu puteri paranormale care depășeau universul tridimensional al științei actuale, deci erau niște zone care impuneau respect sau teamă, uneori chiar groază aşa cum apăreau în descrierile din diverse pasaje ale scriitorilor antichității. De altfel, până la cele două mari războaie daco-romane ale lui Traian, niciunul din împărați romani n-a cucerit teritoriile dincolo de Dunăre, mulțumindu-se cu stăpânirea vremelnică a Dobrogei.

Oamenii de știință admit că un seism violent de proporții catastrofale a provocat o modificare totală a configurației terestre a continentului european în secolul al XIV-lea/al XIII-lea î.Hr. Tradiția greacă ne vorbește despre trei potoape. Primul, în ordine cronologică, ar fi cel din timpul lui Ogyges, urmat de cel al lui Decalion și, în final, cel din timpul lui Dardan; acesta

era originar din nordul Arcadiei, zonă supusă frecvent la inundații. Aceste inundații locale succesive produse în zonă, aceste evenimente reale și autentice ar corespunde potopului biblic și scufundării Atlantidei care ar fi avut loc în zona Mării Negre acum cca. 10.000 de ani î. Hr. Sunt însă evenimente petrecute cu mult timp în urma potopului universal de acum 90 milioane de ani care a cuprins întregul uscat pe atunci cumulat într-un nucleu comun, Pangeea, din care s-au desprins cele cinci continente cu o configurație asemănătoare cu cea actuală. Pământul a suferit zdruncinări și schimbări de poziție, care la rândul lor au generat modificări ale scoarței terestre, erupții vulcanice anormale și diluvii uriașe. Oamenii de știință consideră că aceste fenomene au fost consecința faptului că două stele din constelația noastră și-au mutat locul. Sfârâmări și alunecări de muniți, inundații provocate de topirea marilor ghețari, după ce planeta noastră s-a plasat pe o orbită nouă, schimbându-și totodată și poziția axei, ca și alte fenomene, au fost privite cu groază de oamenii și animalele care de abia mai puteau să scape cu viață. (Foto 2: Delimitare Mare Atlantis)

Scufundarea Atlantidei a determinat modificări în configurația geografică în ceea ce privește cursul Dunării, dispariția Mării Sarmato-Atlantice din arealul României actuale și al Panoniei, apariția strămtorilor ce leagă Marea Mediterană de Marea Neagră, zona munților Caucaz și Marea Caspică. Platon în ”Timaeus” și ”Critias” ne vorbește despre un templu al lui Poseidon aflat în Atlantida. Și mai concludent este textul lui Plutarh din biografia lui Solon: ”Souchis, marele preot din Sais, i-a povestit atât lui Solon cât și lui Psenophis, marele preot din Heliopolis, că legătura dintre egipteni și țările de vest s-ar fi întrerupt cu 9.000 de ani în urmă, deoarece catastrofe inimagineabile au distrus ”țara din mijloc” (Atlantida) și mase uriașe de nămol aduse de cutremure și inundații au făcut marea nenavigabilă după distrugerea Atlantidei.” Așadar, la acea vreme, Europa nu era despărțită de Africa prin lățimea Mării